

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-415/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu pojedincu Andrei Herendić u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Vidanović iz Zagreba, Dubravka Dujšina 5, OIB: 95317640434, koju zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik, protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d. iz Rijeke, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, kojeg zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i Partneri, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice, zz punomoćnika tužiteljice i u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102143060 od 07.12.2004. sklopljenog između tužitelja MIRJANA VIDANOVIĆ, Dubravka Dujšina 5, Zagreb, OIB: 95317640434 i tuženika ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, a koja:

- u čl. 10. glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita obračunate s datumom Ugovora."

II. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320 da isplati tužiteljici Mirjani Vidanović, OIB: 95317640434 iznos od 282,00 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 27. prosinca 2025. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo

polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320 da isplati tužiteljici Mirjani Vidanović, OIB: 95317640434 iznos od 588,41 EUR, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužiteljica s dijelom tužbenog zahtjeva za zakonskim zateznim kamatama na iznos uglavničenih kamata od 588,41 EUR od 29. rujna 2026. do isplate, kao neosnovan.

V. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 354,05 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. rujna 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 17. ožujka 2025. navodi da je 7. prosinca 2004. sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102143060, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 43.083,90 CHF obračunatom prema srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Ističe da je odredbom čl. 10. predmetnog Ugovora tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da joj je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoji, u kojem postotku tuženi tereti tužiteljicu, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (tzv. ulazna naknada). Navodi da sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82, alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), s obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljicom, a kojom je tužiteljici nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bila upoznata, niti je o njoj mogla pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Navodi da zbog toga nije mogla komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima, te odvagnuti koja joj je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Ističe da je tuženik tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktički joj je isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši je prilikom isplate kredita za iznos od 2.124,73 kn (282,00 EUR),

nezakonito i potpuno netransparentno joj nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Navodi da nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužiteljice. Ističe da se radi o nepoštenim odredbama koji stav je zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetima posl. br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., Revd-1974/2023 od 14. lipnja 2023., Revd-1601/2024 od 30. veljače 2024., Rev-1035/2024 od 6. studenoga 2024., kao i sud EU i to u predmetima: C-224/19, C-259/19, C-84/19, C-222/19 i C-252/19. Stoga predlaže da sud utvrdi da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102143060 od 7. prosinca 2004. sklopljenog između tužiteljice i tuženika a koja u čl. 10. glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita obračunate s datumom Ugovora." Predlaže da sud naloži tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 282,00 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 7. prosinca 2004. do isplate, te da joj nadoknadi troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužiteljice, a ne spori visinu tužbenog zahtjeva. Navodi da odredba članka 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZZZP) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Stoga smatra da za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta i to: da se radi o fizičkoj osobi i da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Smatra da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Poziva se na praksu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-1748/2021 od 27. svibnja 2021. i poslovni broj GŽ-1562/2021 od 5. listopada 2021. Navodi da je ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva. Ista propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, te je izražena u točno naznačenom postotku od 1,00% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom. Smatra da nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, a to je na jednak način određeno i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Ističe da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, te je ista bila upoznata o navedenom tijekom pregovora oko ugovaranja Ugovora o kreditu i prilikom sklapanja Ugovora o kreditu na način da je službenica Banke koja je ugovarala ovaj kredit s tužiteljicom, tužiteljici jasno iskomunicirala da postoji obveza tužiteljice na plaćanje takve naknade za obradu kredita. Navodi da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu

tužiteljici bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj. Ističe da je iznos naknade od 1,00% od iznosa kredita naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita, te su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Ističe da svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Navodi da za navedenu naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja, te je tuženik kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, naplaćivao svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade. Poziva se na praksu Županijskog suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022., te na odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17. Navodi da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Navodi da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužiteljici poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, službenik tuženika je tužiteljici prezentirao ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, te je postojala ponuda koja je predana tužiteljici, a u kojoj se također upozorilo tužiteljicu na obvezu plaćanje naknade. Stoga smatra da ako tužiteljica nije pristala na navedenu naknadu, ista nije ni bila u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu. Ističe prigovor zastare na potraživanje tužiteljice, jer je naknada naplaćena 16. prosinca 2004. Ukoliko bi sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi citirana odredba bila nepoštена, na eventualni zahtjev tužiteljice kojim bi zahtijevala isplatu naplaćene naknade ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Navodi da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita, pa stoga nema ni tužbe koja bi prekinula tijekom zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu tužiteljice. Vezano za zahtjev tužiteljice za zakonskim zateznim kamatama od 7. prosinca 2025. ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljicine tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužiteljice u odnosu na tijekom zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Navodi da uslijed ništetnosti namjeravani pravni učinci nisu niti nastali, pa kako nije niti nastao ugovorni odnos, to ona strana koja je dala nešto drugoj ugovornoj strani, istog trenutka od davanja, ovlaštena je zahtijevati povrat (ex tunc učinci

ništetnosti). Poziva se na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev 141/06 od 22. veljače 2006., posl.br. Rev 170/2006 od 28. veljače 2006. i posl.br. Rev-x 1125/13 od 25. veljače 2014. Smatra da zatezna kamata počinje teći od idućeg dana od dana dospijeca, odnosno od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost. Ističe da je odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., NN 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/05), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Poziva se na mišljenje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijeto na sjednici od 5. ožujka 2004. da Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva, te isti sud navedeno mišljenje potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. lipnja 2015. Smatra da su u ovom postupku neprimjenjivi zaključci suda EU u predmetima C-224/19 i C-84/19. Navodi da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, te zakonodavac nije ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Predlaže da sud odbije tužbu tužiteljice i tužbene zahtjeve tužiteljice kao neosnovane te naloži tužiteljici da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Tužiteljica tijekom postupka ponavlja navode iz tužbe, a smatra neosnovanim tuženikov prigovor da tužiteljica ne bi bila potrošač. Ističe da se status potrošača utvrđuje uvidom u ugovor o kreditu iz kojeg je vidljiva namjena za koju je tužiteljica kao fizička osoba s tuženikom zaključila ugovor o kreditu te nije vidljivo kako je navedeni ugovor zaključila u poslovne svrhe. Tužiteljica je kredit digla radi zadovoljavanja svakodnevnih životnih potreba pa je jasno kako je ugovor o kreditu potrošački ugovor, zaključen izvan trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti tužiteljice. Također ističe da se radi o konvertiranom kreditu. Smatra neosnovanim tuženikov prigovor zastare te ističe da tužiteljica tužbom najprije traži deklaratorno utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi, te potom povrat sredstava s te osnove, te je jasno da zastarni rok u konkretnom slučaju počinje teći najranije utvrđenjem ništetnosti, pa kondemnatorni zahtjev tužiteljice nedvojbeno nije u zastari. Tužiteljica ističe da sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a, uglavničava iznos zateznih kamata u visini od 588,41 EUR, pa tako sada osim utvrđenja ništetnosti dijela odredbe čl. 10. predmetnog Ugovora o kreditu traži isplatu iznosa od 282,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 27. listopada 2025., te traži uglavničenu kamatu u iznosu od 588,41 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate, te ustraje na troškovima parničnog postupka.

4. Tuženik tijekom postupka ističe kako visina novopostavljenog tužbenog zahtjeva nije sporna, ali je sporna osnovanost tako postavljenog tužbenog zahtjeva. Smatra da tužiteljica potražuje procesne kamate na uglavničene zatezne kamate, zanemarujući činjenicu kako glavna tražbina još uvijek egzistira. Poziva se na odluke

Vrhovnog suda posl. br. Rev 1173/2015 od 7. svibnja 2019. i Rev 2364/2017 od 9. lipnja 2021. u kojima se kao bitno ističe da tužitelj nema pravo potraživati procesne kamate na uglavničene zatezne kamate, sve dok nije podmireno glavno potraživanje. Stoga predlaže odbiti tužbene zahtjeve tužiteljice, te da mu ista nadoknadi troškove parničnog postupka.

5. Tužiteljica tijekom postupka ističe da su neosnovani navodi tuženika da tužiteljica ne bi imala pravo uglavničiti zakonsku zateznu kamatu, te se poziva na odluku Vrhovnog suda RH posl. br. Rev 327/2013 od 6. ožujka 2019.

6. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102143060 od 7. prosinca 2004. (list 6-9), pregled prometa po partiji kredita 5102143060 tuženika od 9. svibnja 2019. (list 10-25), letak stambeni krediti (list 48-50), uvjeti tuženika stambenih kredita u poslovanju s građanstvom od 1. travnja 2004. (list 51-52), obračun zakonskih zateznih kamata (list 61-62), te drugu dokumentaciju u spisu vezano uz sudsku praksu i pravna mišljenja, te je saslušao tužiteljicu kao stranku u postupku.

7. Temeljem ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižne ocjene svakog dokaza ponaosob i svih dokaza zajedno, sud nalazi tužbeni zahtjev u cijelosti osnovanim.

8. Tužiteljica je kao vrijednost predmeta spora u tužbi navela iznos od 1.400,00 EUR, te sud ne zna kako je tužiteljica uopće došla do navedenog iznosa s obzirom da vrijednost deklaratornog zahtjeva iznosi 1.327,01 EUR, a kondemnatornog zahtjeva 282,00 EUR. Također tužiteljica tijekom postupka, a prije zaključenja prethodnog postupka uz isplatu glavnice od 282,00 EUR traži i isplatu uglavničenih zateznih kamata u visini od 588,41 EUR. S obzirom da iznos od 588,41 EUR predstavlja uglavničenu zakonsku zateznu kamatu, to se isti ne može uzeti u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, s obzirom da se pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora u obzir uzima samo glavnica, a to je iznos od 282,00 EUR, pa je stoga sud utvrdio vrijednost predmeta spora u navedenom iznosu glavnice od 282,00 EUR.

9. Među strankama je nesporno da je tužiteljica s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102143060 dana 7. prosinca 2004. (list 6-9 dalje u tekstu Ugovor) u koji je sud izvršio uvid, te je nesporno da je naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.124,73 HRK, a što iznosi 282,00 EUR sukladno sada važećoj valuti u Republici Hrvatskoj temeljem Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (NN 57/22, 88/22, dalje u tekstu: ZUE).

10. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, da li je tužiteljica potrošač, te je li nastupila zastara, a sporan je i tijek zakonskih zateznih kamata.

11. Predmetni Ugovor tužiteljica je sklopila kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor i to 7. prosinca 2004. Ugovor je sklopljen na iznos od 43.083,90 CHF i ugovorena je redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva i

u trenutku ugovaranja iznosi 4,99 % godišnje. Radi se o stambenom stambenom kreditu građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni kredit za kupovinu nekretnine. Sporna odredba sadržana je u čl. 10. Ugovora i glasi: „NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, obračunate s datumom Ugovora.“.

12. Tužiteljica prilikom saslušanja navodi da je predmetni kredit podigla za kupnju stana u kojem sada živi. Navedeni stan nikada nije iznajmljivala niti u njemu obavljala poslovnu djelatnost, te nije imala prijavljen obrt niti trgovačko društvo. Tekst samog Ugovora o kreditu je sastavljala banka, te ona nije imala nikakav utjecaj na sadržaj teksta toga ugovora. Ona ga je samo pročitala, te je vidjela da je u čl. 10 navedeno da mora platiti naknadu za obratu zahtjeva i odobravanje kredita. Koliko se sjeća istu je platila, ali se više ne sjeća iznosa koji je plaćen. Također se više ne sjeća da li joj je tko od djelatnika banke što objašnjavao vezano za tu ulaznu naknadu i zašto istu mora platiti.

13. Prema ocjeni ovog suda tužiteljica je potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača čl. 3. (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužiteljica je predmetni kredit iskoristila za kupnju stana u kojem sada živi, a sud nije imao razloga ne povjerovati tužiteljici. Stoga sud smatra da je predmetni kredit odobren tužiteljici kao fizičkoj osobi, a ne za neku njezinu poslovnu djelatnost, a i u samom Ugovoru je u točki 3. navedeno da je namjena kredita "Stambeni kredit građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni kredit za kupovinu nekretnine. ".

14. Bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

15. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora od 11. svibnja 2001. bio je na snazi Zakon o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 dalje ZOO/91), koji u članku 1065. propisuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i

na način kako je utvrđeno ugovorom. Prema čl. 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Prema čl. 4 st. 2 Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13/EEZ) procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrđen je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ pa se tako ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju dok odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

16. Kako je već rečeno predmet ovog spora je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i ona prema ocjeni ovog suda ne predstavlja predmet ugovora o kreditu jer se on odnosi na bitne činidbe ugovora koje definiraju bit ugovornog odnosa tj. koje taj ugovor čine baš ugovorom o kreditu, a nije ni cijena jer su prema čl. 1065 ZOO/91 cijena ugovora o kreditu ugovorene kamate. Jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva se prema tome smatra akcesornom odredbom. Jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva se prema tome i u smislu čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ smatra akcesornom odredbom i dopušteno je ocjenjivati je li odredba o toj naknadi poštena bez ograničenja iz čl. 84 ZZP/03 i čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ pa sud smatra da je potrebno provesti test nepoštenosti sporne odredbe.

17. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 i čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Na temelju iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivao logično, životno i neposredno uvjerljivo, sud je utvrdio da je tuženik tužiteljici dao prethodno formulirani standardni ugovor pa je u skladu s čl. 81. st. 2. ZZP/03 utvrdio da stranke nisu pojedinačno pregovarale o odredbi o naknadama uključujući i jednokratnu naknadu za obradu kredita. Dakle, iz iskaza tužiteljice je razvidno da je Ugovor o kreditu sastavljala banka i da ista nije mogla pregovarati oko nikakvih odredbi Ugovora, pa tako ni oko tzv. ulazne naknade koja je predmet ovog spora. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP/03 na tuženiku kao trgovcu je teret dokaza ako tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, a tuženik to nije dokazao u ovom sporu.

18. Dakle, među strankama nije sporno da je tužiteljici naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 2.124,73 HRK, odnosno 282,00 EUR. U tekstu predmetnog Ugovora nije naveden iznos te naknade, nego je u čl. 10. Ugovora, kako je već rečeno, samo propisano „NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, obračunate s datumom Ugovora.“. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se ta naknada naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita i potom nabraja da je ta naknada pokrivala

troškove poput operativnih i materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova. Sama činjenica da u Ugovoru nije naveden iznos navedene tzv. ulazne naknade, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, s obzirom da svi ti troškovi, odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata i trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužitelju nije niti jasno i nedvosmisleno predloženo na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Dakle, tuženik ne objašnjava ni ne dokazuje zašto bi ti troškovi u konkretnom slučaju iznosili baš 282,00 EUR pa sud njegove tvrdnje o troškovima koji se podmiruju spornom naknadom smatra paušalnim. Također i sama tužiteljica je iskazala da joj prilikom ugovaranja kredita nije objašnjeno što plaća tom jednokratnom naknadom pa prema ocjeni ovog suda određivanje jednokratne nagrade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,00 % nije ni transparentno ni jasno.

19. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. navedeno je i da čl. 3 st. 1 Direktive EEZ 93/13, koji je istovjetan čl. 81. st. 1. ZZP/03, treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, a to treba provjeriti sud koji provodi postupak. U konkretnom slučaju tuženik svojim dokazima uopće nije dokazao da naplaćena jednokratna nagrada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

20. Prema ocjeni ovog suda ranije navedena odredba čl. 10. predmetnog Ugovora o kreditu je nepoštena ugovorna odredba jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i unaprijed ju je formulirao tuženik kao trgovac, a tužiteljica kao potrošač nije imala niti je mogla utjecati na njen sadržaj pa je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača, a protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljici je banka kao jača ugovorna strana u konkretnom pravnom odnosu nametnula plaćanje jednokratne naknade, povrh preuzete obveze vraćanja pozajmljenog iznosa uvećanog za ugovorene kamate, s tim da iz predmetnog Ugovora uopće nije jasno što se tom naknadom podmiruje ni koliko ona iznosi, što je sve protivno načelu savjesnosti i poštenja. Takva nepoštena odredba je prema čl. 87. st. 1. ZZP/03 ništava.

21. Navod tuženika da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade ne utječe na utvrđenje ovog suda da je sporna odredba nepoštena. Naime, da je postojalo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade tada bi, u slučaju da je protivna zakonskim odredbama, sporna odredba bila ništava jer je protivna prisilnom propisu u smislu čl. 103 st. 1 ZOO/91, a u konkretnom slučaju sud je utvrdio da je ona nepoštena u smislu čl. 81. ZZP/03 pa je zato nišetna.

22. Stoga je sud u točki I. izreke presude usvojio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica traži da se utvrdi da je nišetna odredba predmetnog Ugovora iz čl. 10. kako je to citirano u navedenoj točki izreke presude.

23. S obzirom na to da je odredba predmetnog Ugovora na temelju koje je tužiteljici naplaćena jednokratna naknada u iznosu od 282,00 EUR nišetna, tuženik je prema čl. 104. st. 1 ZOO-a dužan vratiti tužiteljici taj iznos.

24. Tuženik je istaknuo prigovor zastare koji nije osnovan. Naime, prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 104 st. 1 ZOO/91 kao posljedice utvrđenja ništavosti (nišetnosti) ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. O nišetnosti spornih odredbi odlučeno je tek u ovoj presudi, a na ovo potraživanje koje se odnosi na povrat plaćene jednokratne naknade za obradu kredita primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina iz čl. 371. ZOO/91, odnosno čl. 225 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 dalje u tekstu: ZOO) koji još nije ni počeo teći jer ova presuda još nije pravomoćna.

25. Sud je stoga u točki II izreke presude naložio tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 282,00 EUR. Tužiteljica na taj iznos ima pravo i na naplatu zakonskih zateznih kamata u skladu sa čl. 214. ZOO/91 od dana kad je tuženik taj iznos stekao jer je on, kao što je već utvrđeno, bio nepošten kad je tužiteljici nametnuo ugovaranje sporne odredbe za koju je utvrđeno da je nepoštena i ništava.

26. Tužiteljica u specificiranom tužbenom zahtjevu od 27. listopada 2025. potražuje zakonske zatezne kamate na iznos glavnice od 282,00 EUR od 27. listopada 2025. i potražuje obračunate zakonske zatezne kamate u nespornom iznosu od 588,41 EUR sa zakonskim zateznim kamata od dana donošenja presude do isplate.

27. Stoga je sud također u točki II. izreke presude naložio tuženiku da tužitelju na iznos glavnice od 282,00 EUR plati i zakonske zatezne kamate od dana do kada su obračunate uglavničene kamate, odnosno od 27. listopada 2025. do isplate.

28. Budući da među strankama nije sporan iznos obračunatih zakonskih zateznih kamata od 588,41 EUR sud je u točki III. izreke presude naložio tuženiku da tužiteljici plati taj iznos. Također, tužiteljčin zahtjev da joj tuženik na taj iznos

obračunatih zakonskih zateznih kamata od 588,41 EUR plati zakonske zatezne kamate od dana donošenja presude do isplate nije osnovan jer u ovom sporu glavnica još nije podmirena pa prema čl. 279. st. 1. ZOO/91, odnosno sukladno i čl. 31. st. 1. ZOO-a na dospjele a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate i tužiteljica nema pravo potraživati zakonske zatezne kamate na te neplaćene kamate sve dok glavno potraživanje iz kojeg one proizlaze ne bude podmireno. Stoga je sud u točki IV. izreke odbio kao neosnovan zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem traži isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 588,41 EUR od dana donošenja presude 29. rujna 2026. do isplate.

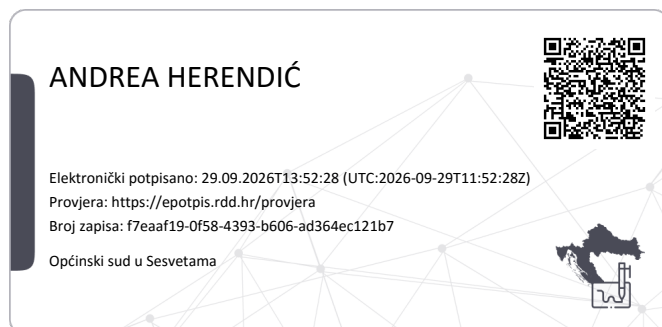
29. O troškovima parničnog postupka sud je odlučio primjenom čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu: ZPP) te je tuženik dužan tužiteljici platiti parnični trošak u iznosu od 354,05 EUR.

30. Trošak tužiteljice sastoji se od zastupanja tužiteljice po punomoćniku – odvjetniku, a u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe, te sastav podnesaka od 27. listopada 2025. i 6. veljače 2026., te pristup na ročišta od 13. travnja 2026. i 1. rujna 2026. po 25 bodova temeljem Tbr. 7. t. 1., Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 9. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 125 bodova, uz vrijednost 1 boda od 2,00 EUR temeljem Tbr. 54 Tarife iznosi 250,00 EUR uz 25% PDV-a temeljem Tbr. 46 Tarife u iznosu od 62,50 EUR ukupno 312,50 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, te trošak sudske pristojbe na presudu koja je tužitelju u skladu s čl. 7. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) priznata u iznosu od 15,00 EUR, odnosno 50 % od pristojbe na presudu propisane u Tbr. 2. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (NN 50/26) jer se ova presuda punomoćniku tužiteljice dostavlja u elektroničkom obliku pa je dužna platiti samo polovicu ove pristojbe, ako istu plati u roku od tri dana od dostave ove presude. S time da tužiteljici kao nužan trošak u trošak postupka nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu i uručenje presude imajući na umu da se presuda ističe na web stranici e-Oglasna ploča.

31. Odluka o kamatama na troškove postupka temelji se na čl. 30. st. 3 Ovršnog zakona (112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24) u svezi sa čl. 29 st. 2 ZOO-a.

U Sesvetama 29. rujna 2026.

S U D A C
Andrea Herendić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se predaje putem ovog suda a za nadležni županijski sud, pismeno u 3 (tri) primjerka.

DNA:

1. tužiteljici po pun.
2. tuženiku po pun. na znak: EP 4648

Broj zapisa: **9-3088d-dd340**

Kontrolni broj: **008d0-58ec5-31560**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.